

zijn schrik, wilde de schrik die zijn hoofd kwam vollen met lood, hem jagen ten vlucht? zijn groote gezwollen voeten waren van lood, en blauw als de donder. . . . En Adam ging vloeken om de geslachten, die wrochten zouden om zulke voedselen.

Maar reeds zong de man in hem, die van voedsel de geneuchten kende en de schoonheid:

„Zalig is hij, die mag blinken ter zonne, en zijne oogen blinken. Want hij heeft aan spijsz voldaan zijne maag, en zijne oogen zijn blinkend. Zie: zijne armen zijn vloeiend van de olie die veerig maakt zijne spieren en lichter zijn werk dan de sprongen der heldere hinde. Blank is zijn borst, en rustig, die nimmer zal hoesten van ziekte. Los is zijn buik die draagt de belofte van blijde geslachten. Maar zijne beenen zijn schooner dan goud en harder dan hoornen der stieren. Zie, zij liggen gedeeld als een bondel van sterke knuppelen, en de gespannenheid hunner huid is het sterkste weefsel der zon. Hun knie is de knots die de rotsen vermurwd; hunne scheen is scherp als het mes der bijtende krokodillen. Merk 't gezicht van den man die gegeten heeft en gedronken: zijn baard kent alleen het beven nog van zijn lach; zijne tanden zijn blanker dan alle tanden. Zie zijne voeten; zijne voeten binden als pezen van bogens hun willige gewrichten. Dáarmee zal hij treden ter vrouwe; hij heeft gegeten, hij heeft gedronken; op zijne nadering wacht de geboorte der schitterende kinderen. . . .”

— Aldus naderde in Adam zijne eindelijke bestemming. En hij naderde Eva.

Haar weëen waren gekoeld thans, maar brandden in wrok. Nóg lag zij op haar buik als de minste dieren, de kruipende. Maar haar hoofd had zij gerecht, en met de achterdocht van ontwakend betrouwen bezag zij de lucht, bezag zij de zon, bezag zij de onnoozele kruiden. Zij wendde hare ooren: een merel floot, en zij wilde niet meer verschrikken. Zij zocht om haar heen naar een geur die haar kwellend bedwelmde, maar

dien zij zócht. In weifelen had zij een halmpje geplukt, dat zij zoog: de zuurte ervan vervulde haar met pijnlijke onzekerheden; maar zij heeft het niet van zich afgeworpen. . . .

— Brommend nu van bloed kwam Adam haar te naderen. De dag was aan het brandend middag-uur. Hij naderde haar op zijn voeten, die zweefden gelijk, van verlangen en van verwachten, alover het zachte gras dat stond onroerend en ruischeloos. Zij hoorde hem niet. Waar ze hem nooit had gezien, kwam zijn groote zwarte schaduw plots over haar liggen.

Haar adem stakte, en zóó werd zij gewaar dat zij een adem had. Zij voelde zich vergrauwd aan haar rug, daar ze lag, en zag de granwte reiken óver haar, en haar hoofd omringen met een grooten halos van zwartheid. Zij wist, dat dit was een ándere macht, dan die haar tot hier had gekweld in haar lichaam, maar eene macht die dwingender was, en die níet zou wijken. Een schrik, heftiger dan zij ooit had gekend, voer door haar leden, was een snoer om hare keel. Weêr wilde zij roepen. Maar zij kón niet roepen.

Toen heeft Adam zich gebukt over haar, en zijne gewrichten zongen. Hij heeft haar opgetild onder de okselen van hare armen, en de kitteling zijner bloed-heete vingeren heeft haar door-reden als een vurige vlieg. Hij heeft haar gerecht op haar voeten en haar naar zich toegekeerd. Zij stonden aan elkander, en zij waren twee zuilen van vuur, en zij was van wit vuur, maar híj was van donker vuur. Zij reikte niet aan zijne schouderen. Maar zijne vuist heeft haar hoofd gerecht, dat het hem zag in het aangezicht. En haar hoofd is bleek en star geworden, maar zij heeft niet dúrven roepen. En hij, Adam, hij heeft geblikt, eene lange wijle, in hare angst-vergrootende oogen; en zoowaar: hij zag zijn brandend aangezicht gelijk aan dat van God. . . .

Dan heeft hij haar gepraamd in zijne armen, en de bruiloft is ingegaan. En nu heeft